

Kapitola 1

O ŠTYRI MESIACE NESKÔR

Natlačená medzi nehybnými telami ledva dýcham. Snažím sa upokojiť; v Traxxe už nebudem dlho – nanajvýš pätnásť minút v prípade, že zrýchlená linka Vnútorného sektora nebude meškať. Snažím sa ignorovať studený prúd, ktorý na mňa fúka cez ventilátory. Holé nohy ma oziabajú.

Vlak naplňa tajuplné ticho. Stovky pasažierov sedia bez slova natlačené na sedadlách. Oči im zakrývajú špeciálne ochranné okuliare. Zdá sa, že ako jediná vnímam chlad alebo obrovský komplex rafinérií syntetického oleja, ktorý vidím cez zablatené okno, keď sa popri ňom rútime rýchlosťou 320 kilometrov za hodinu. Mňa jedinú trápi, či som ráno zvládla skúšku z chémie.

Zvyšok mojich spolucestujúcich sa nachádza niekde inde – vo svete, kde neexistuje bolesť, obavy alebo stres. V ilúzii dokonalého sveta, ktorý existuje len v ich myšliach.

Aj ja by som sa k nim mohla pridať, no v Elusion som nebola približne od konca decembra. Ani len na krátkom výlete, aký oni podnikajú práve teraz.

Vlastne si nie som istá, či moje vybavenie ešte niekedy použijem.

Dvere na vozni sa otvárajú a pred nimi stojí predavačka. Táto útla, šedivá žena v modro-červenej uniforme sa vyberie cez uličku. V ruke nesie

stredne veľkú prenosnú chladničku a očami prečesáva dav zhyponotizovaných používateľov Elusion.

„Aha, ty si hore,“ prihovorí sa mi prekvapene.

„Neuveriteľné, že?“

„To teda áno. Zvyčajne majú všetci nasadené vybavenie.“ Žena sa ku mne nakláňa, otvára vrchnák chladničky a odhaľuje tak sortiment sladkostí, orieškov, zemiakových lupienkov a nápojov. „Je príjemné opäť sa s niekým porozprávať.“

Ale ja sa nechcem rozprávať a už vôbec nie o Elusion.

„Dáš si niečo?“ opýta sa.

Zbadám balíček želé, ktoré mení chuť a ústa sa mi okamžite naplnia slinami. „Zoberiem si toto,“ hovorím a pritom ukazujem na malý balíček označený „citrón – mentol – horká čokoláda“.

„To bude pätnásť kreditov,“ hovorí.

Beriem do ruky tašku a v snahe nájsť moju osobnú kartu prehrabávam jej obsah. Hoci mi stačí do školy nosiť tablet, skladujem v nej pôsobivú zbierku zbytočností – lesk na pery, maskaru, obaly od jedla, suchý šampón, čistiace obrúsky. Snažím sa celý proces urýchliť, a tak si obsah tašky vyspem do lona. Posledných pár týždňov mám vo veciach neporiadok a nedokážem sa na nič sústrediť. Nemôžem len tak stratiť svoju osobnú kartu. Ak ju nenájdem, pravdepodobne ma vyhodí z vlaku. A keby len to. Bez karty si nič nekúpim, nedostanem sa do školy a neodomknem predné dvere nášho domu. Karta je kľúčom ku všetkému.

„Ja som si ešte vybavenie nekúpila,“ trkoce predavačka a vôbec si nevšímá, že som každou minúťou nervóznejšia. „No moje vnúčatá sa toho všetkého nedokážu nabažiť. Neustále mi rozprávajú o svojich dobrodružstvách. Minulý týždeň bol môj vnuk na rybách a na Novom Zélande chytil stokilogramového tuniaka,“ rozpráva hrdo. „Ďalšie moje vnúčatá žijú vo Washingtone D. C. a veľmi im závidia. Tam Elusion nepredávajú. Teda zatiaľ.“

Konečne mi pod ruku príde osobná karta. Chvalabohu. Tá hlúpa vecička sa skrývala pod mojou kyslíkovou maskou. „Nech sa páči. Prepáčte, že to trvalo tak dlho.“

Žena si zoberie kartu, naskenuje ju a podáva mi ju aj s balíčkom žele, ktorý som si práve kúpila, a pritom neprestáva hovoriť, nesúvisle, ako človek, ktorý sa už celé mesiace s nikým poriadne nerozpráva:

„Z toho decka, Patricka Simmonsa, bude čoskoro miliardár, teda v tom prípade, že mu to Centrum pre styčné technológie všetko odobrí. Nechce sa mi veriť, aký bol mladý, keď Elusion vynášiel.“

„On ju nevynášiel,“ opravujem ju, „Elusion vynášiel David Welch.“

Žena zvedavo nadvihne obočie. „Počkaj chvíľu. Myslím, že som o ňom prednedávnom niečo počula v správach. Nehoda v nadzvukovom lietadle, však?“

Prikývnem a odvrátim od nej zrak. S mamou a Patrickom sa snažím o otcovi hovoriť čo najmenej, takže sa o ňom určite nemienim baviť s nikým, koho som pred pár minútami stretla v Traxxe.

„Aká zvláštna smrť, len tak zhorieť v atmosfére.“ Predavačka sa opiera o sedadlo muža, ktorý sedí na druhej strane uličky. Ani to s ním nepohne. „Žiadna bolesť. To musí byť pre jeho rodinu útecha.“

Ach bože.

Zabáram si nechty do dlaní a dúfam, že bolesť ma trochu rozptýli.

Nerozplačem sa. Nerozplačem sa. Nerozplačem sa.

Odrazu Traxx z ničoho nič spomalí a nečakaný pohyb hodí všetkých cestujúcich dopredu. Kým nám robotický hlas oznamuje, že na linke T, centrálnom dopravnom uzle, stojí turbovlak, snažím sa s pomocou opierok opäť nadobudnúť rovnováhu. Predavačka zašomre niečo o tom, aká je celá konštrukcia Traxxu nanič, zanádáva si na niekoho, kto je za toto celé zodpovedný a vyberie sa do ďalšieho vozňa.

Od úľavy si vydýchnem a trochu sa natiahnem dopredu, takže vidím, ako po mojej ľavej strane prechádza muž. Napravo mám oválne okno Traxxu, cez ktoré môžem sledovať oblohu plnú ťažkých oblakov florapet-

ra. Široko-ďaleko nie sú žiadne iné vlaky. To je dobré znamenie. Hádám čoskoro opäť naberieme rýchlosť. Pootočím hlavu, aby sa mi naskytl lepšší výhľad na mesto podo mnou. Nachádzame sa na predmestí priemyselného Vnútorného sektora. Jeho zameranie prezrádzajú obrovské škvarebetónové továrne a vysoké oceľové mrakodrapy. Žije a pracuje tu takmer devätnásť miliónov ľudí, takže stanice Vnútorného sektora sú vždy preplnené. Cestovanie sa tu nikdy nezaobíde bez meškania.

Našťastie vlak nezastal naddho. O pár minút sa už ženie popri obrovských elektrických bilbordoch. Na väčšine z nich žiari reklama na Elusion a na firmu, ktorá aplikáciu vyrobila – Orexis.

Lejší svet sa nachádza vo vašej myšli. Orexis vás tam zoberie!

Uniknúť nebolo nikdy jednoduchšie. Nájdí svoju vysnívanú destináciu s Elusion!

Položím si na jazyk kúsok žele a zahľadím sa na červenovlasé dvojičky sediace oproti mne. Obe sestry majú polovicu tváre ukrytú za okuliarmi a ústa roztvorené v rovnako neprítomnom výraze. Oblečené majú polodlhé sukne a na mieru šité saká. Určite pracujú v kancelárii v štandardnom sedmičkovom cykle – od siedmej ráno do siedmej večer, sedem dní v týždni. Keď zväžím, aké je dnes ťažké dostať dovolenku, Elusion je pre ne asi tou najschodnejšou cestou, ako si nejakú vôbec užiť. Moja mama zvykla byť ako ony – úspešná odborná sestra s pracovným časom na dve zmeny. Vždy si však našla čas, ktorý mohla stráviť so svojou rodinou, ale teraz...

Odhodlaná myslieť na niečo iné, si pošúcham šiju. Nie je to také jednoduché. Nie so všetkým týmto vybavením, ktoré mi pripomína minulosť. Viem, že keby otec žil, tešilo by ho, koľko ľudí si užíva Elusion. Ak by tu bol, určite by sa ma opýtal, prečo nie som jedným z nich.

V Elusion sa cítim lepšie – dokážem tam zabudnúť na to, aký je bez neho každodenný život ťažký, hoci len na krátku chvíľu. No naposledy, keď som unikla a potom sa opäť vrátila do reality, bolesť bola tisíckrát horšia.

O pár minút v reproduktoroch opäť zapraská a robotický hlas nám oznamuje príchod do mestskej časti. Všade okolo mňa sa začína ozývať alarm z náramkov, ktoré sú súčasťou vybavenia Elusion, aby všetkých pomaly vyviedol z vysnívaného sveta. Dvojičky sediace oproti mne sa pohybujú veľmi pomaly. Najskôr si zložia okuliare a potom si z uší vytiahnu slúchadlá. Prudko otvoria oči a pozerajú do priestoru, kým im tvárovými svalmi trhá, akoby ich preberali jemné elektrické šoky. Môj zavalitý sused si povzdychne. Keď je odrazu odpojený od svojho vybavenia, akoby na chvíľu strýpol.

Niektorí ľudia sa domnievajú, že nepríjemné pocity pri prebúdzaní sú len malou cenou za čas strávený v Elusion, no mne otras po prebudení vôbec nechýba.

Stanica, do ktorej vchádzame, nie je ďaleko od budovy Orexisu a ja už teraz poriadne meškám. Myslím, že neprídem načas, ani v tom prípade, že budem utekať a použijem niekoľko nelegálnych skratiek. Rýchlo zoberiem tašku a ponáhľam sa ku dverám vozňa. K východu sa dostávam ako prvá a hneď ako sa dvere otvoria, vyskočím z vlaku a pretláčam sa cez dav zostupujúci na päťdesiatich gigantických eskalátoroch, ktoré dokopy tvoria obrovskú pavučinu.

Preletím cez stanicu a rýchlo sa pozriem na jeden z obrovských billboardov, ktoré obyvateľov informujú o kvalite ovzdušia. Na obrazovke svieti negatívna desiatka, čiže stav ohrozenia. To znamená, že by si ľudia mali nasadiť kyslíkové masky. Hoci ma to zdrží, vyslobodím sa z davu, ktorý smeruje na ulicu a vbehnem za vysoký medený stožiar, aby som si cez nos a ústa nasadila plastovú masku hruškovitého tvaru. Keď je maska na svojom mieste, stlačím strieborný gombík na pravej strane, čím aktivujem nasávanie, ktoré udrží masku na tvári a poskytne mi pravidelný prísun kyslíka, ktorý budem dýchať, až kým nevstúpim dovnútra.

A teraz prichádza kyslý dážď. Zo začiatku je to len pár kvapiek, no kým sa prederiem cez stovky áut a autobusov zaseknutých v zápche a dosiahnem prvý nadchod, leje ako z krhly. Opäť sa hrabem v taške a snažím

sa nájsť dáždňik. Keď sa ho pokúšam otvoriť, vrchná strunka sa zasekne a špeciálny olejovzdorný vinylový materiál sa odmieta rozprestrieť.

Chvíľu zvažujem, že sa vrátim. Možno je to znamenie, že by som sa Patrickovej tlačovej konferencie nemala zúčastniť. Možno sa mi vesmír snaží naznačiť, že návšteva Orexisu nie je dobrý nápad – tam sa spomienkam na môjho otca nevyhnem.

Potom si však spomeniem na vlak a na všadeprítomnú Elusion. Po dnešku sa už viac neskryjem.

Teda aspoň tu, v reálnom svete.

Odhodím dáždňik do koša a vykročím k nadchodu.

„Nie ste nikde na zozname,“ oznámi mi jeden zo strážnikov v Orexise, zavalitý, nevrľý muž. Oči pritom nespúšťa z obrazovky umiestnenej v rozsvietennej sklenej doske medzi nami. Opäť pritlačí moju osobnú kartu na čítačku, aby ju mohol znovu zoskenovať.

Centrála Orexisu sa nachádza v zmodernizovanom Renesančnom Centre, v titánovej budove na brehu rieky Detroit s výhľadom na Kanadu. S dvestoposchodovým hotelom a stopäťdesiatposchodovou kancelárskou budovou je to vlastne mesto v meste – alebo „úžasná mikrometropola“, ako ju označil denník *Detroit Daily News*. Momentálne sa celá budova hemží ľuďmi, ktorí túžia vidieť Patrickovo veľké vyhlásenie. Vstupná hala je taká naprataná, že mi trvalo takmer pol hodinu, kým som sa dostala ku kontrole pri výtahu. Ak sa nepoponáhľam, zmeškám začiatok novinárskych hodov.

„Mrzí ma to, ale nie ste na zozname žiadneho z médií, ktorým bol povolený vstup na túto udalosť,“ vyhlási s očami upretými na správu, ktorá sa objavila na sklenenej doske.

„Nie som zo žiadnych novín,“ hovorím. Zavalitý strážca má moju osobnú kartu a meno na nej mu očividne niečo hovorí, preto sa nakloním a zašepkám: „Môj otec je... bol David Welch.“

Bože, naozaj nechcem narobiť rozruch – už to, že som tu s vedomím, že môj otec cez túto halu už nikdy v živote neprejde, je dosť nepríjemné. „Patrick Simmons ma pozval osobne.“

„Slečna Welchová!“ rúti sa k nám vysoký strážnik s lesklou plešinou a ostošešť vykrikuje: „Chcete použiť súkromný výťah, alebo...“

Ludia sa na mňa začínajú pozeráť. Zatiaľ ma nik nespoznal, no ak sa hore vyveziem VIP výťahom, s anonymitou sa môžem rozlúčiť. Nehoda môjho otca bola na titulkoch všetkých novín. Nechcem, aby ma reportéri naháňali, tak ako dva dni po pohrebe. Niektorí z nich dokonca stanovali pred naším domom.

Bastardi.

„Bude úplne stačiť, keď ma dostanete do systému,“ poviem rýchlo.

Vysoký strážca vytrhne moju kartu kolegovi z ruky, naskenuje ju a podá mi ju naspäť. Vďačne na neho kývnem a ponáhľam sa cez bránu do preplneného výťahu. Som natlačená na jednu zo zrkadlových stien. Rýchlo upriem pohľad na tenisky, no napriek tomu zachytím svoj obraz v zrkadle. Jemne povedané, vyzerám nechutne.

Kvôli dažďu mám ryšavé vlasy zvláštne splasnuté a moja ofina by nutne potrebovala žehličku na vlasy. Zlepené mihalnice spôsobujú, že moje zelené oči vyzerajú priesvitne. Pokožku viac nemám porcelánovú, ale akúsi sivú. Moja školská uniforma, ktorú tvorí škaredá modrá sukňa a krémová blúzka, je celá premočená a zafrkaná od špinavého dažďa a akoby to nestačilo, lepí sa mi na telo práve na tých najnevhodnejších miestach. Bezvýsledne si prehrabnem vlasy.

Jediné, čo by mi teraz pomohlo, je poriadna dekontaminačná sprcha.

Keď sa dvere výťahu otvoria, ustúpim nabok a nechám všetkých ostatných, aby vystúpili. Okolo vchodu do divadla sa formuje hlúčik ľudí. Vo vnútri je to už pravdepodobne plné. Posnažím sa vkradnúť dovnútra zozadu. Vojdem cez neoznačené automatické dvere po mojej ľavici a vstúpim do obrovskej chodby.

Na stenách a vysokých stropoch, vyrobených zo skla a uhlíkového

vlákna, žiaria zabudované svetlá. Za zrkadlovým povrchom sú taktiež zabudované premietacie prístroje, takže sa reklamy na úžasné destinácie, ktoré Elusion ponúka, môžu premietat' kedykoľvek. Za svoje bohatstvo, ako aj za znečistené životné prostredie, vďačí Detroit Florapetru, no tu, vo vnútri, to človek vďaka živým obrazom, ktoré vytvoril môj otec, vôbec nevníma.

Zastanem pred ďalšími neoznačenými dverami a čakám, kým sa otvoria.

Vstúpim dovnútra, no teraz sa pritlačím chrbtom k stene. Sála s dvestisíc miestami na sedenie je plná, rovnako ako aj balkón umiestnený nad touto rozsiahlou miestnosťou. Hoci kvôli osvetleniu a zvláštnemu fľakanému obkladu dobre nevidím a nerozoznávam žiadne tváre, zbadám siluetu Patrickovej mamy Cathryn. Jej zvláštna postava sa dá len ťažko prehliadnuť – strapaté, postupne zostrihané vlasy, široké plecia a pozoruhodná výška. Je dobre, že nesedí v prednom rade. Jej prítomnosť Patricka zvyčajne znervózňuje.

Miestnosť odrazu potemnie a na pódiu sa objaví Patrick. Ešte nikdy som ho nevidela takého sebavedomého a hrdého. Na gigantickej obrazovke, kde sa premieta dianie na pódiu, zreteľne vidno, že mu je nový taliansky oblek trochu veľký. Jeho mama pravdepodobne nesúhlasne špúli pery, ale ja som rada, že sa ešte celkom nevžil do novej úlohy mladého podnikateľa. Patrick má uviazanú kravatu, ktorú mu dal môj otec v deň, keď môj najlepší priateľ nastúpil do Orexisu na plný úväzok. Nemôžem si pomôcť, musím sa nad jeho sentimentalitou pousmiať. Tak ako ja, aj on lipne na veciach, na ktorých naozaj záleží.

Dav začne horúčkovo tlieskať. Vedľa mňa stoja dve brunetky. Okamžite si ho začnú fotiť a pritom vzdychajú, akoby bol nejaká filmová hviezda. Patrick sa usmeje a na brade sa mu vytvorí jamka. Oči mu len tak žiaria a ja viem, že mu takáto pozornosť vôbec neprekáža. Nepochybujem, že dnešný príhovor zvládne bez jediného zaváhania.

Zrazu pocítim vo vnútri zvláštnu bolesť.

Hoci by som chcela veriť, že Patrick bude takýto zaneprázdnený len na určitý čas, veľmi dobre viem, že to tak nie je.

Keď potlesk ustane, zhlboka sa nadýchnem a odchádzam od zadnej steny v nádeji, že ma Patrick zbadá. Čo na tom, že vyzerám strašne. Patrick je môj najlepší kamarát. Nebude mu záležať na tom, čo mám na sebe, alebo na tom, že moje vlasy nikdy v živote nevyzerali horšie.

„V prvom rade by som sa vám chcel poďakovať, že ste sem dnes všetci tak narychlo prišli.“ Patrick sa zahľadí na čítačku a chvíľu zaváha, ale potom obdarí publikum žiarivým úsmevom.

„Ako všetci viete, skúšobná verzia Elusion je dostupná len v troch mestách. V Los Angeles, Miami a v Detroite...“

Pri zmienke o Detroite sálou zaburáca krátky potlesk.

Priložím si prsty k ústam a zapískam tak, ako ma to otec naučil na našom letnom výlete do Montrealu. Niekde v strednej uličke zbadám kúsok voľného miesta a vyberiem sa priamo k nemu. Patrick preruší svoj príhovor, akoby začul moje trilkovanie. Kým očami prečesáva dav, predieram sa trochu prudšie.

„Shane, mohol by si rozsvietiť svetlá, prosím?“ požiada Patrick.

V tej chvíli zaleje publikum žiarivé svetlo. Keď sa pozriem na pódium, Patrick sa díva priamo na mňa a pery sa mu pomaly rozťahujú do úsmevu.

„Výborne,“ vraví, „teraz vás všetkých vidím oveľa lepšie.“

Tiež sa na neho usmejem a perami mu naznačím „Veľa šťastia“.

Patrick prikývne a pokračuje tam, kde skončil. „Posledných pár hodín volali do Orexisu tisíce ľudí, ktorí sa snažili zistiť, či je naozaj pravda, že sa Elusion bude čoskoro predávať v celej krajine. Netuším, odkiaľ vaše zdroje berú tieto informácie, no musím vám povedať, že sú absolútne... pravdivé! Centrum pre styčné technológie konečne udelilo Elusion vytúženú ochrannú známku, takže si koncom týždňa budú vybavenie a aplikácie môcť kúpiť ľudia v ďalších desiatich mestách. Koncom mesiaca bude mať celá krajina prístup k najvzrušujúcejšiemu technologickému vynálezu storočia!“

V sále opäť zaburáca ohlušujúci potlesk.

Zrazu ku mne pristúpi žena. V rukách drží škatuľu s lesklými akrylovými náramkami. Vtisne mi jeden z nich do ruky a ukáže naľavo.

„Slečna, pri ukážke musíte sedieť. V rade L je voľné miesto.“

„Počkať, o čom to hovoríte? Aká ukážka?“ zašepkám. „Všetci spolu navštívime Elusion?“

Nie som pripravená na návrat do Elusion. To teda v žiadnom prípade.

Žena potrasie hlavou. „Nie, samozrejme, že nie. Je to len imerzívne video sprevádzané hudbou a akupresúrnou hypnózou. Mohli by ste sa už, prosím, posadiť?“

Nervózne vydýchnem a vydám sa uličkou smerom k prázdnomu miestu. Sedadlo je takmer v strede radu, čiže sa musím predierať cez desiatky ľudí.

„Nová aplikácia Elusion je vylepšená verzia testovacieho modelu,“ pokračuje Patrick. „Náš tím tvrdo pracoval, aby vám mohol poskytnúť tie najdynamickejšie a najoriginálnejšie úniky z reality. Dnes by sme vám chceli predviesť kúsok z nového sveta Elusion.“

S taškou prehodenou cez plece sa prihrbím a snažím sa nepozorovane dostať na voľné miesto. Po ceste sa neustále ospravedlňujem ľuďom, ktorým sa ošuchujem o nohy a zacláňam im vo výhľade.

„Prosím, nasadte si náramky,“ vyzýva nás Patrick, „nebudete potrebovať okuliare ani slúchadlá. Zvuk bude vychádzať z reproduktorov. Poprosím vás o chvíľku strpenia.“

Keď technici opäť stlmia osvetlenie, v dave to zašumí.

Konečne sedím. V rukách pevne zvieram tašku a do očí mi padajú pramene vlasov. Rýchlo si ich zopnem do strapatého vrkoča. Patrickov obraz v nadživotnej veľkosti sa začne na obrazovke rozpíjať. Vo chvíli, keď si nasadím náramok, z reproduktorov zaznejú ohlušujúce gitarové akordy. Hudba naberá na intenzite a na obrazovke sa začína formovať akýsi mliečny opar. Obrazovka postupne sčernie a z tmy vystúpia žiarivé biele bodky. Skrčím sa, keď z obrazovky vyšľahnú plamene, tie však vyráža-

jú aj z okolitých stien. Po miestnosti lietajú ohnivé gule a vybuchujú vysoko nad zemou.

Cítim, ako mi srdce bije kdesi v hrdle. Akoby sa celá sála rútila galaxiou a pritom sa neustále vyhýbala zrážkam s obrovskými asteroidmi a s obežnými dráhami planét a mesiacov.

Keď sa na mňa rúti jedna z ohnivých gúl, myknem hlavou, no teleso v poslednej chvíli zmení smer. Nič z toho nie je skutočné, pripomínam si v duchu, hoci je tomu ťažké uveriť. Toto predsa nie je čarovný prach, ani pokojná Elusion, ktorú mi ukázal môj otec – toto je niečo oveľa desivejšie, vzrušujúcejšie, mäťuce a zvláštne lákavé. Odrazu čosi pocítim, čosi, čo som pocítila už niekoľkokrát predtým, no počas niekoľkých mesiacov som na to úplne zabudla. Elektrická vlna mi najskôr zaplaví hrud' a behom sekundy sa mi roztečie do rúk a do prstov.

To stačí, aby som sa v myšlienkach preniesla do obdobia, keď ma otec prvýkrát zaviedol do Elusion, no práve vtedy sa mi pred očami rozplynie mihotavá, teplá žiara a odvedie moju pozornosť od nepríjemných spomienok. Rocková hudba utíchne a čoskoro vzduch naplní tichý šum, aký kedysi vydávali staré rádiá. Pred nami sa odrazu objaví veľké súhvezdie, ktoré rytmicky bliká a postupne uvoľňuje napätie v mojom krku a ramenách. Vlastne sa mi uvoľňujú všetky svaly v tele.

Jedna z hviezd sa rozžiarí o niečo viac ako ostatné. V tom najúžasnejšom žiarivom predstavení, aké som kedy videla, sa prelínajú neónová žltá a odtiene oranžovej a purpurovej. Cítim energiu, pulzujúcu zo stredu hviezdy. Zhlboka za nadýchnem a pozorujem nádheru vesmíru, ktorá sa rozprestiera všade okolo mňa.

Prvýkrát po neuveriteľne dlhom čase som presvedčená, že...

Všetko dobre dopadne.